

dybt under Salgsprisen, bestemt efter Resolutionen 1 Juli 1846.

Men det var vist ogsaa Udvalget beklødt, da det sluttede sine Forhandlinger, at den daværende Finansminister senere havde opgivet denne Betænkelse. (Monrad: Nei!) Det er saaledes neppe besværet at kalde det et Regjeringsforslag, som paa saadan Maade er fremkommet under Forhandlingerne i Udvalget.

Æfchering: Da de Bemærkninger, den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te District (David) nylig gjorde, saa directe angik den væsentlige Deel af Sagen, har jeg troet strax at burde tage Ordet mod dem. Den ærede Finansminister har allerede besvaret det Spørgsmaal, han stillede til vor Samvittighed, med Hensyn til, hvorfor Resolutionen af 1846 havde saa liden Fremgang; jeg troer forøvrigt, at dette ogsaa for en væsentlig Deel laae deri, at denne Anordning i sin Udførelse var vanskelig at forstaae for Menigmand, ligesom det vistnok ogsaa laae deri, at Lidsforholdene vare meget omstiftelige, og det tilveiebragte en Uengstelse hos alle Parter. Det blev af den ærede Rigsdagsmand bemærket, at Taxatorerne jo dog skulde vare de, som efter begge Systemer afgjorde Sagen, og i det ene Tilfælde, nemlig det, han forsvarede, skulde de, meente han, have et sikkrere og fastere Støttepunkt, end i det andet Tilfælde, hvor Taxationen skulde stee efter Afgiftsværdien, efter hvad Stederne nu bringe ind. Dersom Mindretallet havde foreslaaet en Taxation efter den rimelige Productionsværdi af enhver Eiendom, lagt den til Grund og sagt: deri skal estergives $\frac{1}{3}$, saa kunde man nogenlunde have sluttet sig til dette Forslag, og saa havde det indeholdt og tilfikkret en virkelig Begunstigelse; men det holder sig til Salgsværdien som Grundlag, og nu vil jeg spørge det ærede Medlem, om han ikke, naar han stod lige over for saa ubestemte Værdier som disse Salgsværdier i fjerne Egne, og derpaa i et foreliggende bestemt Tilfælde skulde støtte sin Dom med Hensyn til en Eiendom, som i det Dieblif ikke er til Salg, men som skal overleveres for en eller anden Priis til den Mand, der for Dieblifet og for en lang Tid er i Leiebesiddelse af samme — om han da ikke, spørger jeg, vilde finde sig i større

Forlegenhed, end naar han kunde fæste sin Opmærksomhed directe paa denne og de nærmest liggende Eiendommers Værdi, efter hvad de indbringe. Vi maae jo dog vel lægge Mærke til, at man i Almindelighed maa betragte Leieværdien for en Række af Aar som staaende i en temmelig nøie Forbindelse med Stedets Frembringelsesværdi, og det, hvorfor man ikke ligefrem har sagt, at man skal holde sig til Leieværdien, capitalisere den, og derefter bestemme Eiendomsværdien, er netop, at man har indseet Nødvendigheden af at træffe en Tillæmpning med Hensyn til de Steder, hvor det var aabenbart, at Frembringelsesværdien var en anden end den, som er fremstillet ved Leieværdien. Det synes mig dog at ligge saa tydeligt, at, medens man i det System, hvor man skal gaae ud fra den saakaldte Salgsværdi af snerntliggende Gjenstande, Gjenstande, som slet ikke ligge under den samme Maalestof, og maafee ikke have ligget derunder i lang Tid, i en meget betydelig og væsentlig Grad maa forlade sig paa Taxationsmændenes personlige Skjønsomhed og Indsigt, saa har man ved den anden Taxationsmaade gaaet andre faste Holdpunkter, gaaet andre Midler til at komme til Overtydning, om Taxationen virkelig har været foretaget med Skjønsomhed og i Hensyn til de virkelig foreliggende Forhold. Der er desuden en Fare, som ikke maa oversees. Man gaaer jo nemlig ud paa at lade de nærværende Brugere blive i Brug og Besiddelse af Eiendommene for den Tid, de have erhvervet denne Brugsret, uden at forandre deres Forhold, og først lade den Priis, det gjælder om, indtræde som en virkelig Salgspris, efterat denne Tid er omme. Dersom man nu ikke med den største Forstigtighed og Skjønsomhed fastsætter denne Priis til det, som det kan ansæes muligt at bringe ud af Eiendommen ved et fornuftigt Brug, saa frister man den nærværende Bruger, som ikke personligt kan komme til at lide ved den høie Priis, til at spænde Forhaabningerne for høit, til at kjøbe, for at sætte sin Familie i Besiddelse af Eiendommen, men, ved at have kjøbt for høi Priis, til at ødelægge Familien, uden at tænke paa, at man idetmindste i denne Slægtfølge beholder de nærværende Bøndefami-